

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1706/2021
09.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца Грађевинског предузећа за нискоградњу и високоградњу „7. Јули“ АД Београд, чији је пуномоћник Гордана Нерић Митровић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Марко Поповић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2924/20 од 14.01.2021. године, у седници од 09.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2924/20 од 14.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П 491/17 од 01.10.2020. године, ставом првим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде штете за период од 15.04.2016. године до 20.09.2016. године, као несавестан држалац непокретности описане изреком у својини тужиоца, исплати 2.292.579,56 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 502.860,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2924/20 од 14.01.2021. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу по основу накнаде штете за коришћење за период од 15.04.2016. године до 20.09.2016. године непокретности у власништу тужиоца као несавестан држалац, исплати 2.292.579,56 динара са законском затезном каматом од 01.10.2020. године до исплате. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 214.500,00 динара и трошкове жалбеног поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. и 403. став 2. тачка 2. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а због битне повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП ревизија се не може поднети, према члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био власник спорног објекта изграђеног без одобрења за градњу, површине око 1000 м², на кп .../... КО Тужилац је овај објекат дао на привремено коришћење Уговором о привременом уступању закљученим са Општином Земун 30.01.2001. године, за период од две године. Тужилац је са фирмом туженог „Алоне“ ДОО Земун, дана 22.07.2008. године закључио уговор о купопродаји непокретности на истој катастарској парцели, али се ради о другом објекту у истом дворишту, који није предмет овог спора. Спорни објекат тужилац је након иселавања привремених корисника од јуна 2012. године користио за одлагање ствари, а његови радници су чували и обилазили објекат. Тужени је такође од 2016. године ангажовао агенцију за чување објекта који је купио у истом дворишту. Марта 2016. године, на капију кроз коју се приступа објекту постављен је ланац и катанац који је радник тужиоца по његовом налогу пресекао, о чему је лице ангажовано од стране туженог ради обезбеђења обавестило полицију, након чега су замењени цилиндар и браве на улазу, па радници тужиоца следећег дана нису могли да уђу у објекат. Тужилац је против туженог покренуо парницу због сметања државине, у којој је решењем Трећег основног суда у Београду од 06.07.2016. године одређена привремена мера којом је тужени обавезан да омогући тужиоцу државину предметног објекта и земљишта наведеног овим решењем, а ова привремена мера је извршена принудно дана 20.09.2016. године, од када је тужилац поново у државини свог објекта и земљишта око објекта. Тужилац је у овој парници тражио од туженог накнаду штете на име немогућности коришћења његовог објекта у периоду од 15.04. до 20.09.2016. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за накнаду штете.

Према члану 154. став 1. Закона о облигационим односима – ЗОО, ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. Чланом 189. став 3. ЗОО, прописано је да се приликом оцене висине измакле користи узима у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем. Према члану 219. ЗОО, када је неко туђу ствар употребио у своју корист, ималац може захтевати, независно од права накнаду штете, или у одсуству штете, да му овај накнади корист коју је имао од употребе.

По оцени Врховног касационог суда, основан је закључак другостепеног суда да из наведених законских одредаба произлази неоснованост тужбеног захтева. Наиме, у поступку је утврђено да је спорни објекат тужилац користио тако што је у њему држао документа и друге ствари које је тамо одлагао, због чега је објекат чуван од стране његових радника. Тужилац није доказао да је у спорном периоду објекат издавао у закуп као магацински простор, те да би према посебним околностима могао основано очекивати добитак у виду закупнине, чију висину потражује на име накнаде штете. Такође, тужилац у току парнице није истицао да је тужени у спорном периоду користио објекат тужиоца, односно да је имао корист од његове употребе, да би био у обавези да му накнади корист у смислу члана 219. ЗОО. Из изнетог произлази да тужилац није доказао постојање и висину штете, па је зато тужбени захтев правилно одбијен као неоснован.

Ревизијом се неосновано указује да тужиоцу припада накнада за коришћење туђе непокретности у смислу члана 39. Закона о основама својинскоправних односа, јер је утврђено да у спорном периоду тужени није користио предметни објекат. Тачно је да је тужилац био онемогућен да спорни објекат користи у трајању од пет месеци, али он у поступку није доказао да је због тога претрпео конкретну штету.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић